یادداشت

زنجیر گذشته، فرصت آینده

ادامه از صفحه اول

● شیلی (دهه ۱۹۸۰)

شیلی در اوایل دهه ۱۹۸۰ با تورم سه‌رقمی، بحران بانکی و رکود عمیق مواجه شد. دولت به جای تداوم کنترل‌ها، سیاست مهار تورم، آزادسازی تجاری و بازسازی نظام بانکی را در پیش گرفت. بانک‌های ورشکسته منحل یا ادغام شدند و قواعد مالی سخت‌گیرانه وضع شد. اگرچه در کوتاه‌مدت رکود تشدید شد، اما در بلندمدت ثبات پولی بازگشت، صادرات رونق گرفت و رشد پایدار حاصل شد. تجربه شیلی نشان داد اصلاحات دردناک اولیه، اگر با نهادهای شفاف همراه شود، آینده‌ای باثبات‌تر خواهد ساخت.

● هند (آغاز دهه ۱۹۹۰)

بحران ارزی ۱۹۹۱ هند را در آستانه ناتوانی در بازپرداخت تعهدات خارجی قرار داد. ذخایر ارزی کشور تنها کفاف چند هفته واردات را می‌داد. دولت با اجرای آزادسازی تجاری و صنعتی، اصلاحات مالیاتی و جذب سرمایه خارجی مسیر تازه‌ای را آغاز کرد. نتیجه این اصلاحات افزایش بهره‌وری، رشد صادرات و شکوفایی بخش خدمات بود. در دهه‌های بعد، رشد اقتصادی هند شتاب گرفت و میلیون‌ها نفر از فقر بیرون آمدند. پیام کلیدی این تجربه آن است که ثبات کلان و پیش‌بینی‌پذیری سیاست‌ها مهم‌ترین محرک بازگشت اعتمادند.

● کره‌جنوبی (بحران آسیایی ۱۹۹۷)

بحران آسیایی ۱۹۹۷ کره‌جنوبی را با فروپاشی بانکی و بدهی‌های خارجی سنگین روبه‌رو کرد. واکنش دولت شامل بازسازی بانک‌ها، افزایش شفافیت مالی، اصلاح حاکمیت شرکتی در گروه‌های صنعتی بزرگ (چبول‌ها) و پذیرش کمک بین‌المللی صندوق پول بود. انعطاف بازار کار و تمرکز بر صادرات رقابتی اعتماد را بازگرداند و ظرف چند سال اقتصاد به مسیر رشد برگشت. این تجربه نشان داد اقدام سریع و شفاف می‌تواند هزینه بحران را به حداقل برساند.

بخش دوم، پافشاری بر خطا و پیامدهای آن

● اتحاد جماهیر شوروی (دهه‌های ۷۰ و ۸۰)

اقتصاد دستوری شوروی با کاهش بهره‌وری و تخصیص ناکارآمد منابع به بن‌بست رسید. سرمایه‌گذاری‌های عظیم در صنایع سنگین بازدهی نداشت و اصلاحات دیرهنگام گورباچف تغییری ایجاد نکرد. نتیجه، رکود مزمن و نهایتا فروپاشی اقتصادی و سیاسی بود. تعلل در اصلاحات ساختاری، بحران را غیرقابل مهار می‌کند.

● ونزوئلا (دهه ۲۰۱۰)

اتکای شدید به نفت و کنترل‌های قیمتی اقتصاد ونزوئلا را شکننده کرد. با سقوط قیمت نفت، دولت به چاپ پول و تشدید کنترل‌ها روی آورد. نتیجه، ابرتورم میلیون‌درصدی، فروپاشی تولید داخلی و مهاجرت گسترده نیروی کار بود. این تجربه نشان داد اصرار بر سیاست‌های پوپولیستی می‌تواند کشوری ثروتمند را به پرتگاه بکشاند.

● آرژانتین (چرخه‌های بحران)

آرژانتین بارها گرفتار بحران ارزی و تورمی شده است. ریشه مشکل، کسری بودجه مزمن و پولی‌سازی آن بوده است. تلاش برای کنترل نرخ ارز بدون اصلاح مالی تنها بحران‌ها را به تعویق انداخت. نتیجه، تورم مزمن و تکرار بحران‌های ارزی است. پیام روشن این تجربه: انضباط مالی شرط ثبات پایدار است.

● زیمبابوه (دهه ۲۰۰۰)

اصلاحات ارضی بی‌برنامه موجب سقوط کشاورزی و کاهش صادرات شد. دولت با چاپ انبوه پول بی‌پشتوانه اقتصاد را وارد ابرتورم تاریخی کرد؛ قیمت‌ها روزانه دو برابر می‌شدند و پول ملی بی‌ارزش شد. نهایتا دلاریزه‌شدن اجباری اقتصاد تنها راه باقی‌مانده بود. این تجربه نشان داد بی‌انضباطی پولی می‌تواند پایه‌های اقتصاد را فرو بریزد.

● ژاپن (دهه ۱۹۹۰؛ «دهه گم‌شده»)

ترکیدن حباب دارایی در اواخر دهه ۱۹۸۰ بانک‌ها را با وام‌های معوق گسترده روبه‌رو کرد. دولت با تعلل در پاکسازی بانک‌ها و حمایت از بنگاه‌های زیان‌ده رکود را طولانی‌تر کرد. نتیجه، رشد نزدیک به صفر و تورم منفی در طول یک دهه بود. این تجربه ثابت کرد اقدام دیرهنگام در اصلاح بانکی رکود را مزمن می‌سازد.

نکات راهبردی

۱. اصلاح به‌موقع، کلید کاهش هزینه‌هاست. اقدام سریع و قاطع، هزینه بحران را کم می‌کند؛ تأخیر، بحران را مزمن. ۲. انضباط مالی و پولی زیربنای اعتماد است. بی‌انضباطی مالی اعتماد عمومی و سرمایه‌گذاری را نابود می‌کند. ۳. تنوع‌بخشی اقتصادی ضرورت است. اتکای تک‌محصولی، آسیب‌پذیری ساختاری می‌آفریند. ۴. اصلاح نهادی هم‌پای اصلاح اقتصادی لازم است. بدون شفافیت و حاکمیت شرکتی، اصلاحات دوام ندارند. ۵. پشتیبانی اجتماعی شرط موفقیت اصلاحات است. اصلاحات بدون حمایت اجتماعی به بحران سیاسی می‌انجامند. ۶. اعتبار سیاست‌گذار سرمایه‌ای استراتژیک است. اعتماد عمومی از شفافیت، قاطعیت و ثبات در سیاست‌ها حاصل می‌شود.

نتیجه‌گیری

مرور تجربه کشورها نشان می‌دهد که خطا در سیاست‌گذاری اجتناب‌ناپذیر است، اما تفاوت اساسی در این است که دولت‌ها با خطا چه می‌کنند:

● آنها که به‌موقع اصلاح کرده‌اند، بحران را به فرصتی برای جهش بدل کرده‌اند.

● آنها که پافشاری کرده‌اند، هم گذشته و هم آینده را از دست داده‌اند.

از منظر اقتصاد سیاسی، اصلاحات پایدار زمانی موفق می‌شوند که سه شرط هم‌زمان فراهم باشد:

۱. انضباط مالی و پولی،
۲. اصلاح نهادی و شفافیت،
۳. پشتیبانی اجتماعی از مسیر اصلاح.

اقتصاد مانند صفحه شطرنج است: اشتباه بخشی از بازی است؛ اما پافشاری بر اشتباه، شکست را قطعی می‌کند. برای کشورهایی که امروز درگیر بحران‌های تورمی و ارزی هستند، پیام روشن است: فرصت اصلاح همیشه هست، اما هزینه تعلل روزبه‌روز بیشتر می‌شود.

نغمه‌های داودی مرغ سحرخاموش نمی‌شود

ادامه از صفحه اول

برگزاری جشن‌های خیابانی؛ چه از مناسبت‌های مذهبی باشد و چه از رویدادهای فرهنگی و تاریخی، حداقل همراهیِ نظام حکمرانی و دولت با مردمی است که امروز و فردا و همواره ایران نیازمند حضور وحدت‌بخش و انسجام ملی آنهاست. اینک این پرسش اساسی مطرح است که چرا و چگونه و در چنین زمینه‌ای جشن فرهنگی میدان آزادی لغو می‌شود. سرمایه اساسی رئیس‌جمهور و دولت، صداقت آنهاست. با مردم صادقانه بگویید چه نهادی مقابل مردم و دولت ایستاده است. اگر بهانه این است که شرایط آماده نیست، فرصت بدهید که دو هفته دیگر شرایط را مهیا کنند تا جشن فرهنگی میدان آزادی برگزار شود. همایش باشکوه پیاده‌روی اربعین و جشن ۱۰کیلومتری غدیر از میدان انقلاب تا آزادی و جشن فرهنگی موسیقی ملی در هفته وحدت همگی از متن و بطن فرهنگ ملی و دینی ما برخاسته و مکمل یکدیگرند. مستقبلین این رویداد فرهنگی عموما حاضران در این برنامه‌ها و جشن‌ها و همایش‌ها هستند. همان‌هایی هستند که در تجاوز ۱۲روزه دشمن با انسجام ملی پای ایران ایستادند. دولت و نظام حکمرانی باید با نگاه مسئولانه و غرورآفرین به این جشن‌ها و شادمانی‌ها، مردم را در کنار خود و ایران نگه دارد. دولت باید به فوریت به تجدید مجوز برگزاری کنسرت فرزند خلف ایران‌زمین، هنرمند شایسته همایون شجریان، اقتدار خود و همراهی با مردم را به نمایش بگذارد تا فرهنگ و هنر و هنرمندان و مردمی که به ایران و سربلندی آن عشق می‌ورزند، پایدار بمانند.

رؤیای بیل کلینتون برای عضویت روسیه در ناتو به روایت اسناد محرمانه دهه ۱۹۹۰

اتحاد ناممکن

آرش فرحزاد: ناهار که به پایان رسید، نوبت سرو قهوه برای رهبران دو ابرقدرت حاضر در بال شرقی کاخ سفید شد. سپتامبر ۱۹۹۴ بوریس یلتسین، رئیس‌جمهور ۶۳ساله روسیه، میهمان بیل کلینتون، رئیس‌جمهور ۴۸ساله آمریکا، در کاخ سفید بود. کلینتون پس از ناهار رو به یلتسین کرد و گفت: «بوریس، یک نکته آخر درباره ناتو: من هرگز نگفتم نباید عضویت روسیه را در نظر بگیریم... ما بر شمول تأکید می‌کنیم نه طرد» و افزود هدفش همکاری برای «اروپایی واقعا متحد و یکپارچه» است. یلتسین پاسخ داد: «می‌فهمم و از حرفت سپاسگزارم». پنج سال بعد، لهستان، چک و مجارستان به ناتو پیوستند و موج گسترش مرزهای ناتو ادامه یافت، اما روسیه جایی در ناتو نداشت.

رؤیای پیوستن روسیه به ناتو، ائتلافی بی‌سابقه را شکل می‌داد؛ از سان‌فرانسیسکو تا ولادی‌وستوک و دربرگیرنده تقریبا همه سلاح‌های هسته‌ای آن زمان غیر از چین. اما این رؤیا محقق نشد و مناسبات مسکو و غرب زیر سایه ولادیمیر پوتین جانشین یلتسین به‌تدریج رو به سردی رفت. برخی سیاستمداران غربی حتی هشدار می‌دهند پس از یک پیروزی احتمالی روسیه در اوکراین، حمله‌ای به ناتو دور از ذهن نیست. این پرسش باقی ماند: آیا ایده عضویت روسیه در ناتو جدی بود؟ چنان‌که کلینتون بعدها گفت «در تمام دوران ریاست‌جمهوری در را باز گذاشتیم» یا آن‌گونه که پوتین القا کرده، اساسا راهی وجود نداشت و فرصتی تاریخی از دست رفت؟ اشپیگل اسناد طبقه‌بندی‌نشده آلمان از سال ۱۹۹۴ را بررسی کرده است؛ زمانی که ناتو اصل پذیرش اعضای سابق پیمان ورشو را بنیان گذاشت. این اسناد از بایگانی خصوصی یکی از دست‌اندرکاران و نیز مجموعه پرونده‌های منتشره مؤسسه تاریخ معاصر به نمایندگی از وزارت خارجه آلمان به دست آمده است: نامه‌های هلموت کهل، صدراعظم وقت آلمان به کلینتون، گزارش‌های دیپلمات‌های آلمانی در مسکو و واشنگتن و تحلیل‌های داخلی برای کلاوس کینکل، وزیر خارجه وقت آلمان. طبق این مدارک، کلینتون واقعا در اندیشه گنجاندن روسیه در ناتو بود؛ «موضع رسمی آمریکا» به روایت توماس ماتوسک، سفیر آلمان در واشنگتن در ۱۹۹۴.

کلینتونِ خوش‌بین، فرزند نسل جدید، خود را مسئول شکل‌دادن به آینده می‌دید و از دل جنگ سرد به این باور رسیده بود که «تقریبا همه چیز ممکن است». دولت آمریکا مرتبا با متحدان درباره احتمال عضویت روسیه گفت‌وگو می‌کرد؛ ۱۵ ژانویه در مقر ناتو در بروکسل، استروب تالبوت، سفیر آمریکا در ناتو و مشاور مهم کلینتون، موضع رئیس‌جمهور را برای سفیران تشریح کرد. گزارشی به بن نوشت که اگر مسیر آمریکا دنبال شود، باید «در چند سال» به پرسش عضویت روسیه پاسخ داد؛ اندکی بعد، دیپلمات آلمانی از واشنگتن خبر داد تالبوت حتی جدول زمانی‌ای حوالی ۲۰۰۴ را مطرح کرده است.

بااین‌حال، کلینتون و تالبوت با مقاومت جدی روبه‌رو شدند؛ نه‌فقط در اروپا که حتی در بدنه باتجربه دولت خودشان. هیئت وزارت خارجه آلمان در ۱۹۹۴ با مقام‌های ارشد وزارت خارجه، کاخ سفید، پنتاگون و سیا دیدار کرد؛ همگی می‌پرسیدند چرا کلینتون «هنوز» نظرش را عوض نکرده است. در اروپا، دولت کهل سخت انعطاف‌ناپذیر بود. فولکر روِوه، وزیر دفاع (از حزب دموکرات مسیحی) گفت عضویت روسیه «شهادت‌نامه مرگ» ناتوست؛ هرچند بعدا موضعش تغییر کرد. دیپلمات‌های بن فهرستی طولانی از نگرانی‌ها نوشتند: اختلافات درونی حل‌ناشدنی؛ از کارافتادن تصمیم‌گیری؛ ناتو در برابر بی‌ثباتی روسیه بی‌اثر می‌شود؛ و مهم‌تر از همه، در صورت عضویت مسکو، «سربازان غربی شاید ناچار شوند از روسیه در مرز با چین که یک قدرت هسته‌ای است و همچنین مغولستان دفاع کنند»؛ تصوری ناممکن که اعتبار ماده ۵ را می‌لرزاند. نتیجه‌گیری: «پیوستن روسیه یعنی پایان ائتلاف آن‌گونه که می‌شناسیم». بن بر این باور بود حتی یک روسیه قابل اتکا و دموکراتیک نیز در ناتو «نمی‌گنجد». با اشتراک همین نگاه در دیگر پایتخت‌های اروپایی و شرط اجماع در پذیرش عضو، مسیر عضویت روسیه عملا به بن‌بست رسید. سال‌ها بعد نیز جورج دابلیو بوش، رئیس‌جمهور آمریکا، نتوانست به سبب مخالفت آنگلا مرکل، صدراعظم آلمان و دیگران، اوکراین را وارد ناتو کند.

سیاست دوگانه

با وجود مخالفت، کهل و کینکل نمی‌خواستند کرملین را برنجانند. کارگروهی در دفتر صدراعظمی، وزارت خارجه و دفاع، در نوامبر ۱۹۹۴ یادداشتی منتشر کرد: «روسیه -همچون اوکراین و بلاروس- نه عضو WEU می‌شود و نه ناتو؛ اما به دلیل توافقات مطلوب با رهبری مسکو، از بیان علنی این نکته باید پرهیز کرد». وقتی آندری کوزیرف، وزیر خارجه روسیه، از کینکل پرسید آلمان با عضویت کشورش چه مشکلی دارد؟ کینکل بهانه‌ای دیپلماتیک آورد: ناتو «فعلا» برای پذیرش روسیه آماده نیست. کهل نیز در تماس‌ها با یلتسین از ورود به موضوع می‌گریخت؛ چون یلتسین هم آن را بیشتر به آمریکایی‌ها حواله می‌داد. کهل به کلینتون گفت: «اشپیگل یک بار مرا آخرین دایناسور نامید؛ اگر چنین باشد باید محتاط حرکت کنم. دایناسورها همیشه پیشاپیش نمی‌دوند». میان کهل، کلینتون و یلتسین رابطه‌ای شخصی و صمیمانه برقرار بود؛ یلتسین، پسر کشاورزی از اورال که از فقر برخاست و مهندس شد، به خاطر شجاعت و اصلاح‌طلبی‌اش -ازجمله مقابله با کودتای کمونیستی- برای کهل محترم بود. او حمایت از یلتسین را حیاتی می‌دانست، اما نه با «عضویت در ناتو».

از نامه ۱۹۹۱ تا «هوای دموکراسی»

ابتکار اولیه از طرف کرملین بود: ۲۰ دسامبر ۱۹۹۱، یلتسین در واپسین روزهای شوروی به بروکسل نوشت روسیه آماده است عضویت در ناتو را «هدف سیاسی بلندمدت» ببیند. او وعده داد روسیه «هوای دموکراسی» را استشمام کرده و «کشوری متفاوت» خواهد بود. با پیوستن لهستان، چک و مجارستان در یک‌ونیم سال بعد، کوزیرف از آمریکایی‌ها خواست با روسیه همان‌گونه رفتار کنند که با دموکراسی‌های تازه‌نفس دیگر کرده‌اند. کوزیرف که امروز در آمریکا زندگی می‌کند و منتقد پوتین است از نظر کارشناسان وزارت خارجه آلمان به «آرمان‌های غربی» گرایش داشت و ادغام روسیه در نهادهای اروپایی-آتلانتیک را پیش می‌برد. او در خاطرات منتشرشده در سال ۲۰۱۹ نوشت مسئله ناتو برای دولتش «کاغذ لیتموس و در واقع تعیین‌کننده این مسئله مهم بود که آیا ائتلاف اساسا علیه منافع روسیه است یا نه» بود. از نگاه کرملین، «تفاهم بنیادینی از مذاکرات وحدت آلمان ۱۹۹۰ وجود داشت: «شوروی/روسیه کنترل سرزمینی تا رود اِلب را واگذار و حضور نظامی‌اش را از منطقه برمی‌چیند؛ در عوض، غرب از بهره‌برداری سیاسی/نظامی از این وضعیت خودداری می‌کند و معماری امنیتی اروپا به صورت برابر و مشترک ساخته می‌شود». معلوم نبود روسیه آماده است «صرفا یکی از اعضا» باشد یا جایگاهی ویژه و هژمونیک می‌طلبد. در ۱۹۹۴، نیروهای روسیه از آلمان، استونی و لتونی خارج شدند؛ دیپلمات‌های آلمانی ارتش روسیه را «به‌شدت ویران‌حال» توصیف می‌کردند و گسترش شرق را با وضعیت امنیتی سازگار نمی‌دانستند؛ مگر آنکه روسیه هم جزء آن گسترش باشد.

از بروکسل تا مسکو

ژانویه ۱۹۹۴، کلینتون در سفر اروپا گفت گسترش ناتو دیگر مسئله «اگر» نیست؛ «کی و چگونه» است. در مسکو، یلتسین پیشنهاد داد روسیه «نخستین عضو جدید» باشد. کلینتون با این ترتیب موافق نبود، اما اصل امکان عضویت را تأیید کرد؛ تالبوت این پیام را به متحدان رساند و بن بلافاصله هشدار داد آمریکایی‌ها را از «دلگرم‌کردن روس‌ها» بازدارید. از نگاه کهل، بحث گسترش «زودهنگام» بود: باید به کشورهای شرق اروپا گفت «می‌توانید روی حمایت ما حساب کنید، نه عضویت». چهار سال پس از وحدت آلمان، اعتبار بین‌المللی کهل در اوج بود و نمی‌خواست هیچ‌چیز یلتسینِ در آستانه انتخابات ۱۹۹۶ را تضعیف کند. لخ والسا، رئیس‌جمهور لهستان، هشدار می‌داد «خرس روسی را باید در قفس نگه داشت»؛ کهل این را اغراق‌آمیز می‌دید و از واشنگتن خواست لهستانی‌ها را آرام کند: «بعید است روسیه فردا به آنها حمله کند». کهل و کینکل می‌خواستند ابتدا اتحادیه اروپا را اصلاح و سپس لهستان، مجارستان، چک و شاید دیگران را به آن وارد کنند و بنابراین گسترش ناتو پیش از سال ۲۰۰۰، اگر اصلا، اما چندان محتمل نبود. اما کلینتون نمی‌خواست آن‌قدر صبر کند. تحصیل‌کرده آکسفورد، رؤیای «اروپای متحد» را در سر داشت، اما فشار داخلی بالا می‌گرفت: جمهوری‌خواهان با رایزنی با ورشو، گسترش ناتو را علیه او به اهرم سیاسی بدل کردند و در انتخابات میان‌دوره‌ای ۱۹۹۴ پیروزی بزرگی به دست آوردند. الکساندر ورشبوی، مدیر ارشد اروپای کاخ سفید -از حامیان سرسخت گسترش- با طعنه به مقام بلندپایه آلمانی گفت خود کهل ناخواسته باعث شد کلینتون سرعت را بالا ببرد: وقتی جدول زمانی اصلاحات اتحادیه اروپا را به او گفت، آمریکا دریافت باید پذیرش ناتو را از ۱۹۹۶ یا ۱۹۹۷ با لهستان آغاز کند. ۲۲ نوامبر ۱۹۹۴، هرمن فن ریشتهوفن سفیر آلمان در ناتو گزارش داد آمریکایی‌ها با شعار «با مسیر من یا هیچ مسیر دیگر» پیش می‌روند. از آن پس، عضویت روسیه به حاشیه رانده شد و بیش از پیش به تلاشی شفاف برای نرم‌کردن موضع مسکو با پیوستن قریب‌الوقوع همسایگان شرقی به ناتو بدل شد؛ تلاشی که شکست خورد. نوامبر ۱۹۹۴، یوری اوشاکوف دیپلمات روس گفت گسترش ناتو به شرق «نوعی خیانت» است؛ همان اوشاکوفی که امروز نماینده ولادیمیر پوتین در مذاکرات جنگ اوکراین است.

گزارش

نخست‌وزیر ژاپن کناره‌گیری می‌کند

شرق: شین‌گرو ایشیبا، نخست‌وزیر ژاپن، اعلام کرد کمتر از یک سال پس از آغاز به کار، از سمت خود کناره‌گیری می‌کند. او در نشست خبری خود گفت برای جلوگیری از شکاف داخلی در حزب حاکم لیبرال‌دموکرات استعفا می‌دهد. حزب لیبرال‌دموکرات که طی بیشتر دوران پس از جنگ قدرت را در دست داشته، در انتخابات اخیر مجلس سنا اکثریت خود را از دست داد و این سومین شکست مهم از زمان روی کار آمدن ایشیبا بود. استعفای او در حالی اعلام شد که تنها چند روز پیش موفق شده بود از دولت ترامپ معافیت‌های تعرفه‌ای برای بخش خودرو و صادرات ژاپن بگیرد؛ امتیازی که ماه‌ها مذاکره پرتنش پشت آن بود. بااین‌حال، ناکامی‌های انتخاباتی و فشار نمایندگان حزب برای تغییر رهبری باعث شد این دستاورد نتواند موقعیت او را نجات دهد. ایشیبا تأکید کرد مسئولیت عملکرد حزب بر عهده اوست و باقی‌ماندن پس از انتخابات تنها برای اتمام مذاکرات با آمریکا بوده است.

اکنون روند انتخاب رهبر جدید حزب آغاز می‌شود، اما با توجه به ازدست‌رفتن اکثریت در هر دو مجلس، تضمینی وجود ندارد که جانشین او به آسانی نخست‌وزیر شود؛ احتمال برگزاری انتخابات ملی یا حتی قدرت‌گیری اپوزیسیون نیز مطرح است. دو چهره اصلی جانشینی، سانائه تاکایچی از جناح محافظه‌کار و شینجیرو کویزومیِ میانه‌رو هستند. هر دو رویکردی نزدیک به واشنگتن دارند.

آگهی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

نظر به دستور مواد ۱ و ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰ . املاک متقاضیانی که در هیأت موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی آمل مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلامعارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد:
املاک متقاضیان واقع در بخش سه ثبت آمل - دهستان دشت سر
۱ - اصلی (قریه هارون محله)
۸۶۹۸ فرعی از قطعه ۸۲ - افرازی از ۳۷۴ فرعی آقای مهدی امانی در ششدانگ یک قطعه زمین با کاربری باغی نوع چهار به مساحت ۲۰۵/۵۵ مترمربع خریداری شده بلاواسطه از سید احمد به گزین و مع الواسطه از سکینه لاریجانی.
لذا به موجب ماده ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی و ماده ۱۳ آیین نامه مربوطه این آگهی در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی و کثیرالانتشار در شهر ها منتشر و در روستاها ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی در روستاها از طریق الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند . معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید و گواهی تقدیم دادخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است و در صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض ، گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید و صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست .
م.الف. ۱۹۹۶۱۷۹
تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۷ / ۰۶ / ۱۴۰۴
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۳۱ / ۰۶ / ۱۴۰۴
حسن صالحی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک آمل ۳۵۳۲

آگهی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

نظر به دستور مواد ۱ و ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰ . املاک متقاضیانی که در هیأت موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی آمل مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلامعارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد:
املاک متقاضیان واقع در بخش یازده ثبت آمل - دهستان هرازپی
۴۰ - اصلی (قریه اسکی محله)
۳۵۱ فرعی آقای علی رضا صداقت در ششدانگ یک قطعه زمین با ساختمان احداثی با کاربری مسکونی به مساحت ۳۱۹/۵۰ مترمربع خریداری شده بلاواسطه از میثم تیموری خواه و مع الواسطه از شاهین بهرامعلی.
لذا به موجب ماده ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی و ماده ۱۳ آیین نامه مربوطه این آگهی در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی و کثیرالانتشار در شهر ها منتشر و در روستاها ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی در روستاها از طریق الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند . معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید و گواهی تقدیم دادخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است و در صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض ، گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید و صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست .
م.الف. ۱۹۸۴۶۷۴
تاریخ انتشار نوبت اول : ۰۳ / ۰۶ / ۱۴۰۴
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۷ / ۰۶ / ۱۴۰۴
حسن صالحی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک آمل ۳۲۲۲

آگهی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

نظر به دستور مواد ۱ و ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰ . املاک متقاضیانی که در هیأت موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی آمل مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلامعارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد:
املاک متقاضیان واقع در بخش یازده ثبت آمل - دهستان هرازپی
۱۴ - اصلی (قریه اوجی آباد سفلی (بیشه محله))
۲۵۲ فرعی آقایان محمد فروزان فخر و غلامحسین امامی هر یک به نسبت سه دانگ مشاع از ششدانگ یک قطعه زمین با بنای احداثی با کاربری صنعتی و کارگاهی به مساحت ۱۴۳۷/۰۷ مترمربع خریداری شده بلاواسطه از فریبرز علیزاده.
لذا به موجب ماده ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی و ماده ۱۳ آیین نامه مربوطه این آگهی در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی و کثیرالانتشار در شهر ها منتشر و در روستاها ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی در روستاها از طریق الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند . معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید و گواهی تقدیم دادخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است و در صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض ، گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید و صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست .
م.الف. ۱۹۸۵۲۶۲
تاریخ انتشار نوبت اول : ۰۳ / ۰۶ / ۱۴۰۴
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۷ / ۰۶ / ۱۴۰۴
حسن صالحی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک آمل ۵۲۲۴

آگهی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آئین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

نظر به دستور مواد ۱ و ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مصوب ۱۳۹۰/۹/۲۰ . املاک متقاضیانی که در هیأت موضوع ماده یک قانون مذکور مستقر در واحد ثبتی آمل مورد رسیدگی و تصرفات مالکانه و بلامعارض آنان محرز و رای لازم صادر گردیده جهت اطلاع عموم به شرح ذیل آگهی می گردد:
املاک متقاضیان واقع در بخش نه ثبت آمل - دهستان لیتکوه
۴۲ - اصلی (قریه شهربانو محله غربی)
۹۴۵۴ فرعی از ۲۷۶ فرعی آقای علی رضا خان زاده عمران در ششدانگ یک قطعه زمین با ساختمان مسکونی تراکم متوسط و قسمتی از ملک در مسیر تعریض با الزام در رعایت عرض گذر به مساحت ۲۰۳/۳۴ مترمربع خریداری شده بلاواسطه از خاجان خان زاده عمرانی.
لذا به موجب ماده ۳ قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی و ماده ۱۳ آیین نامه مربوطه این آگهی در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز از طریق روزنامه محلی و کثیرالانتشار در شهر ها منتشر و در روستاها ، رای هیات الصاق تا در صورتیکه اشخاص ذینفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار اولین آگهی در روستاها از طریق الصاق در محل تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند . معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید و گواهی تقدیم دادخواست به اداره ثبت محل تحویل دهد که در این صورت اقدامات ثبت موکول به ارائه حکم قطعی دادگاه است و در صورتی که اعتراض در مهلت قانونی واصل نگردد یا معترض ، گواهی تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل ارائه نکند اداره ثبت مبادرت به صدور سند مالکیت می نماید و صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نیست .
م.الف. ۱۹۸۴۵۱۱
تاریخ انتشار نوبت اول : ۰۳ / ۰۶ / ۱۴۰۴
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۷ / ۰۶ / ۱۴۰۴
حسن صالحی - رئیس اداره ثبت اسناد و املاک آمل ۳۲۲۳

انجمن اسلامی مهندسین
تاسیس ۱۳۳۶
میلاد پیامبر و امام صادق علیهم السّلام
مبارک
دکتر ناصر مهدوی
رفت و بازگشت های معنوی در قرآن
سه شنبه ۱۸شهریور ۴۰۴
ساعت ۱۷:۳۰ الی ۱۹:۳۰
نشانی :
ضلع جنوبی بلوار میرداماد نرسیده به میدان مادر شماره ۱۲۶ طبقه ۴
ttps://www.skyroom.0nline/ch/iaie/general-speech
/https://www.instagram.com/iaiengineers